

[Axel Kristensen.]

lægger på jorden. Herved får vi højere huslejer og højere omkostninger for erhvervs-livet, og derefter vurderer man al den om-liggende jord op til samme værdi. Dette bevirker igen højere omkostninger og højere husleje, og så bilder man folk ind, at de får en lettelse ved, at de måske — slipper for lidt i skat, fordi det offentlige får nogle indtægter. Men de betaler det selv i form af højere omkostninger og af-gifter, og det eneste, man får ud af denne svikmølle, er en masse administration, en masse besværligheder, en masse juri-ske spidsfindigheder, ikke andet.

At jeg har ret i dette, fremgår også af det svar; jeg har fået på mit spørgsmål: hvor-ledes handler kommunerne med jord? Her har vi fået at vide, at de handler således, at de ikke tager forbehold over for grund-stigningsskylden, den overtager kommunen, når den køber jorden, og vi har fået den meget morsomme begrundelse, at det gjorde ikke noget, for kommunen betaler ikke grundstigningsskyld. Ved salg af bygge-grunde er det køberen, der betaler grund-stigningsskylden. Hermed har det offentlige erkendt, at det ikke kan lade sælgeren betale, det ender med, at det bliver køberen, der betaler, og det er derfor en indbildning, at man senere får nogen som helst lettelse eller billiggørelse for forbrug og husleje.

Som jeg gjorde opmærksom på sidst — og det bekræftes af de oplysninger, vi har fået — er der for lidt jord, og det er det offentlige og de kommunalt støttede bolig-selskaber, der ejer den jord, der findes f. eks. rundt om København. Vi har fået oplyst, at der er et par tusind ha, der må bygges på i byggezone, og at de praktisk talt ejes af det offentlige og boligselskaberne, og så er det jo klart, at prisen stiger. Det er altså ikke private spekulanter, der har jobbet priserne op, men det er det offentlige, der simpelt hen har købt jorden op, så der ikke er noget tilbage. Så smiler min gode ven, det ærede medlem hr. Holger Eriksen, og siger: så tjener kommunerne det! Ja, de får ikke skattepålæg, og tager rentetabene, og det bliver ganske det samme, som hvis det var private, der havde denne forret-ning. Kommunerne forærer såmænd ikke jorden væk. Vi får altså intet som helst ud af alt dette undtagen besværligheder, og

derfor skulle man såmænd meget hellere tæn-ke på at undgå at udvide denne lovgivning.

Jeg er meget tilfreds med, at det ærede medlem hr. Holger Eriksen roste vor indsats i udvalget med hensyn til mulighederne for at få vurderet arealer, der ikke er ud-stykket. Det kunne man godt have tænkt på, inden lovforslaget blev fremsat; men vi kan jo kun være tilfredse med, at man her skaber en mulighed for, at både køber og sælger ved, på hvilke vilkår der handles.

Vedrørende konjunkturtillægget skal jeg kun sige, at man i almindelighed selv fra vor modparts side erkender — det ærede medlem hr. Holger Eriksen gør det ikke, men det gør dog flertallet, når det kommer til stykket — at det, almindelig landbrugs-jord, som ikke har en beliggenhedsværdi, er steget, vil man bruge som konjunktur-tillæg. Man har oplyst, at denne jord fra 1956 til nu er steget med 23 pct., og så skulle altså konjunkturtillægget omregnet — hvis man ikke vil tage noget tilbage af det, man gav for tiden fra 1950 til 56, nemlig de 30 pct. — være 59,9. Men således bliver det ikke. Man tager det tilbage, man gav tidligere; det foreliggende lovforslag ind-rømmer nemlig ikke et konjunkturtillæg for stigningen fra 1956 til nu på 23 pct., som man erkender det skulle være — rigtig-heden af dette tal er det svært for os at bedømme — men kun på 19 pct. Man giver altså ikke ren landbrugsjord og andre jorder et konjunkturtillæg for stigningen fra 1956 til nu, og det er helt urimeligt. Det vil da også betyde, at flere ejendomme, som i hvert tilfælde de radikale erkender ikke burde betale grundstigningsskyld, nem-lig rene landbrugsejendomme, kommer langt mere i farezone, end de ellers ville have været.

I udvalget har vi spurgt, om flertallet ville gå med til at undtage landbrugsejendomme; det er jo meningen, at de ikke skal rammes. Det afviste man blankt, og jeg havde såmænd også et stærkt indtryk af, at den radikale ordfører slet ikke ville være med til dette, men det ærede medlem kan jo få lejlighed til her at gøre rede for sit standpunkt.

Det er gået stærkt, og det er rigtigt, at vi folketingsmænd måske til nød har kunnet følge med, men ingen af os ved så meget, som man skal vide — jeg ved det i hvert